

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף רי"ט-רכ"ג
הלכות קריאת התורה ו' אות א' - י"ח

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-6171116

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

ענין קריאת התורה הלכה ו'

על פי התורה "תקעו-תזכרה" בלקוטי תניינא סימן ח:

כלל המתגלה בלקו"ת סי' ח'

א) בלקו"ת סי' ח' מבואר שעיקר עבודת האדם הוא אמונה בחידוש העולם שהשי"ת מקיים העולם מאין ליש בכל רגע מחדש, ואינו קיים לבר כלל, ובכח הקדושה וטהרה זוכה לאמונה שמסתכל על העולם באמונה שהכל השגחת השם, ובכל מה שנעשה זה השגחה, וכל דבר הוא השגחה.

ואלו הנקודות מתאספים יחד ונעשה מזה הניגון של לעתיד שהוא ענין התוכחה של רבינו, שהוא תוכחה שמזוהה, ועי"ז נמצא המשכת הניגון שבבחי' ריח שמזוהה את נשמת האדם, והוא בבחי' י' מיני נגינה פשוט כפול משולש מרובע, כי עיקר הריחוק מהקדושה הוא ע"י תוכחה ששוברת וכו' ויש תוכחה שהוא בבחי' 'הרם כשפ"ר קולך' שהוא מכניס חיות וריח טוב, והוא בחי' רוח נבואה שמגלה האמונה בחידוש העולם אשר זאת עיקר מה שיש לחפש ולבקש מי יכול להאיר בי אמונה זו.

وهוא מכח תיקון הניצוצות שנעשה ע"י רבינו בראש השנה, בחי' שיברת ראשי תנינים וכו' ר"ת תשרי, ועי"ז מתגלה מים רבים ורעמים שמאירים רוח נבואה, ועי"ז נכנס האדם לדרכי ההתחזקות והאמונה ועולה מבחי' מרובע לבחי' משולש ולבחי' כפול שהוא בנין הרעת וכך נמשך שפע ההתחזקות הפשוט לכפול וכו' כמבואר ענין זה בזהר כ"פ, והוא עיקר בנין רכי האמונה בהשי"ת שהוא אמונת חידוש העולם שיהיה אמונה זכה וברורה שמשנה את ההסתכלות על העולם לגמרי.

וזה בחינת קריאת התורה בצבור בספר תורה כשרה כנגון ובטעמים ועקר הקריאה הוא בשבת ויום טוב שאז תקן משה לקרות בתורה, אך כשהלכו ישראל בלא מים שלשה ימים, עמדו הנביאים שביניהם ותקנו הקריאה בשני וחמישי כדי שלא יעברו שלשה ימים בלא תורה ועזרא תקן בשבת במנחה, כמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה בגמרא ופוסקים:

הרי שזה מציאות תקנת קריאת התורה

כי עקר הקריאה בתורה הוא בשבת שאז נתנה תורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי מבאר בהתורה "תקעו" הנ"ל, שעקר ברור האמונה הקדושה, שהוא אמונת חידוש העולם, הוא על ידי רוח נבואה שמברר המדמה שבזה תלויה האמונה הקדושה וזה בחינת מתן תורה שאז זכו בלם על ידי משה, לרוח נבואה, ואז נתבסס ונתקיים העולם וכו', דהינו שנתגלה אז אמונת חידוש העולם וכו', דהינו שנתגלה אז אמונת חידוש העולם וכו'.

וכן בכל דור ודור בהכרח שיהיו צדיקים שיש להם בחינת רוח נבואה, בחינת רוח הקבא מן הקדוש וכו', שעל ידי זה עקר המשכת אמונת חידוש העולם וכו', עין שם.

ומבאר שם שעל ידי אמונת חידוש העולם זוכין לחידוש העולם של לעתיד וכו' ועל ידי זה נתעזר שיר של נפלאות, שהוא שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע שיתער לעתיד שיתנגן על שבעים ושנים נימין וכו' שעל ידי קול השיר הזה דיקא יכולין להוכיח בבחינת נרדי נתן ריחו

וכו', עין שם כל זה היטב.

ועל כן עקר קריאת התורה בשבת, כי שבת מורה על חידוש העולם, כי זה עקר מצות קדשת שבת להודיע כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ ובימים השביעי שבת וכו', כמו שכתוב, "ברית עולם ביני וביני בני ישראל וכו' כי ששת ימים עשה ה' וכו'" וכן חידוש העולם של לעתיד הוא גם כן בחינת שבת, כי אז יהיה יום שכלו שבת וכו' וזה בחינת כל השירות והזמירות והנגונים שמתעוררין בשבת שאז נוהגין כל ישראל להרבות בנגונים ובזמירות ושירות שהכל נמשך מקול השיר והנגון הנ"ל שיתער לעתיד בעת חידוש העולם, שהוא יום שכלו שבת ועל כן עקר קריאת התורה בשבת, כי כל הנ"ל הוא בחינת קריאת התורה, כי על ידי התורה זוכין לכל זה לברר אמונת חידוש העולם של תחלת הבריאה ולזכות לחידוש העולם של לעתיד וכו' וכנ"ל, שכל זה הוא בחינת שבת כנ"ל:

הרי שבשבת קודש מתגלה בלב כל יהודי הארת אמונת החידוש (מוכן ששבת הוא הארת הפשוט כפול וכו' ומתגלה בקריאת התורה) ויש לזכות להתחדש באמונת החידוש בכל שבת לשמוע הניגון וללכת בדרגותיו וכו' ומתגלה שלימותו בקריאת התורה [אבא] ומוסף.

ב) אבל בשהלכו ישראל שלשה ימים בלא תורה, עמדו הנביאים שביניהם ותקנו שיהיו קורין בשני וחמישי. הנביאים דיקא כי מבאר בהתורה הנ"ל שששהספרא אחרא יונקת מהרחמנות וכו', אזי צריכין בעל כח גדול שיתפלל תפלה בבחינת דין וכו' שעל ידי זה נעשין כל התקונים המבארין שם עד שזוכין לבחינת רוח נבואה שעל ידי זה עקר ברור האמונה, שהוא אמונת חידוש העולם וכו', עין שם כל זה היטב היטב.

וזהו בחינת כל הנביאים ובעלי רוח הקדש שעמדו לישראל בכל דור ודור אחר מתן תורה על ידי משה רבנו, שהוא רבן של כל הנביאים, כי עקר ברור האמונה הוא על ידי משה שנתן לנו את התורה, שהיא עקר הנבואה שהיא קיימת לדורות לנצח ועליה אין להוסיף ולא לגרע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מגלה ב) שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה אף כל הנביאים והצדיקים בעלי רוח הקדש שעמדו אחר משה עד היום הזה, כלם לא באו רק להוכיח את ישראל על עונותיהם בבחינת קולו של משה שנמשך על ידי רוח נבואה וכו', כמו שמבאר שם, עין שם שזהו בחינת כשופר הרים קולך הנאמר לענין נבואה וכל זה הוא מחמת בחינת הנ"ל המבאר בתורה הנ"ל, שהוא מה שלפעמים הספרא אחרא יונקת מהרחמנות, ואז נתמעט הרחמנות אצלנו וכו', עד שבאין כל הקלוקלים המבארין שם והתקון הוא על ידי הבעל כח שמתפלל תפלה בבחינת דין, שעל ידי זה נתתקן הכל, עד שזוכין לרוח נבואה, שהוא בחינת קבלת התורה וכו' וכל זה נעשה בכל דור ובכל עת בכמה בחינות, כי אף על פי שכבר קבלנו את התורה על ידי משה רבנו הוא עקר התקון לכל הנ"ל, אף על פי כן הספרא אחרא וחילותיה הם אורבים וחותרים בכל עת לקלקל, חס ושלום, כל התקונים הנמשכין על ידי התורה.

שכל זה הוא בחינת מה שמבאר שם בתחלת התורה (באות ב) שלפעמים הספרא אחרא יונקת מהרחמנות, שעל ידי זה כל הקלוקלים חס ושלום, כי נתמעט הרחמנות אצלנו ונעשה אכזריות וכו', עד שנקטן הדעת ונתמלקלן המחין, שהם מחצות פרוסות בפני תאוות נאוף, כי השלשה מחין הם מחצות פרוסות בפני זאת התאוה וכו', הינו כי עקר הדעת, שהוא עקר הרחמנות, היא התורה הקדושה שנתן לנו באהבתו ובחמלתו עלינו בבחינת חמלה גדולה ויתרה חמלת עלינו, הנאמר לענין התורה וזהו בחינת (משלי לא) ותורת חסד על לשונה והוא עקר הדעת והמחין,

שהם מחצות פרוסות בפני זאת התאווה בבחינת אורייתא מגנה ומצלי, וכמו שכתוב, "מזמנה תשמר עליך" וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קדושין ל), בראתי יצר הרע בראתי תורה תבלין.

אך כשהסטרא אחרא יונקת מהרחמנות הזו, אז נתקלקל הרחמנות וכו', הינו שבכל פגם מתגברת הסטרא אחרא וחילותיה לינק מהרחמנות והרעת שהיא התורה הקדושה, שהוא עקר הדעת והמוח, כי אין חכמה כחכמת התורה וכל החכמות חיצוניות אף על פי שנראים כחכמות, באמת הם כסילות כנגד חכמת התורה, כמו שמבאר בהתורה "דרשו ה' וכו'" (סימן לו חלק א) וכמו שכתוב (ירמיה ט), "אל יתהלל חכם בחכמתו וכו'":

מבאר מ"ש שתיקון קריאת התורה בשני וחמישי הוא ע"י הנביאים, שיסוד אור התורה הוא בכח התגלות חידוש האמונה אור הצדיקים, וכמבואר שע"ז נמשך עלינו רוח נבואה ע"י הרעמים ותיקון הקאת התנין כל מה שנבלע וכו', הרי זה בחי' 'עמדו נביאים' להמשיך כח הניגון לתוך ימות החול, שזה בחי' קול המוכיח הראוי.

אבל הסטרא אחרא מתגברת לינק מהרחמנות האמתית, שהיא התורה, ורוצים להמשיך לעצמם הרחמנות, שזהו מה שאנו רואים שהם חותרים להכניס עבודה זרה בבית ה', להכניס חכמות חיצוניות בתוך התורה הקדושה ולפרש התורה על פי דרכיהם הרעים שמגלים פנים בתורה שלא כהלכה ומהפכים דברי אלהים חיים לדרכיהם ומחציפים פניהם ואומרים שכל פונתם לטובת ישראל, שיש להם רחמנות גדול על ישראל על שהם נבוכים כל כך לפי דעתם הרעה, והינו מה שמדקדקים רק במצות וכל למוזם הוא רק גמרא ופוסקים וספרי מוסר וכו', והם שוקדים לתקנת ישראל ברחמנות המר והמרור שלהם, ורוצים לפתות ולהסית ולהכריח את ישראל שילכו חס ושלום, בדרכיהם אשר כבר ראינו מה שנמשך על ידי הרחמנות שלהם שכל מי שנמשך אחריהם פורק על לגמרי, כמבאר בכל הספרים הקדושים שצועקים על זה בקול מר ונמחר, וכמבאר בדברינו כמה פעמים וכל זה כלול בדבור הקדוש הזה שכתב אדוננו מורנו זכרנו לברכה שלפעמים הם יונקים מהרחמנות, כי כך מרגל בלשונם הטמא ומוכא בספריהם הרעים שהם רוצים רק באמת, כי יש להם רחמנות על נערי בני ישראל ורוצים להדריכם בדרך ישרה על פי פרושי התורה שלהם לשאול ולאברון וכו', רחמנא לצלן.

וזה הקלקול מצוי בכל דור בכמה בחינות שונות, כי תכף אחר מתן תורה קדם שירד משה מן ההר נתקבצו על אהרן לעשות להם את העגל שאמרו גם כן שהוא מצד הרחמנות שלהם, כמוכח בפ' ושה שם שאמרו, "קום עשה לנו אלהים כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו" שדבריהם אלו בוטים כמדקרות חרב, שמתקבצים בקבוץ גדול לפקח על תקנת ההמון ומרחמים עליהם ומבקשים להם מי שילך לפניהם להדריכם בדרך שהם רוצים, כמו שכתוב שם, "אשר ילכו לפנינו" וכן הוא בכל דור ודור, בפרט ברור הזה, כמוכח למי שבקי קצת דבריהם ודרכיהם הרעים שאומרים בפיהם וממלאים בידיהם להרפס ספרים על זה, וכל זה הוא בחינת הנ"ל מה שכתוב לעיל שלפעמים הם יונקים מהרחמנות וכו' ועל ידי זה בא תאות נאוף ונתקלקל התפלה, חס ושלום.

והתקון הוא על ידי הבעל כח הנ"ל וכו' שמתפלל תפלה בבחינת דין וכו' עד שנמשך רוח נבואה וכו' וזהו בחינת כל הנביאים שעמדו אחר משה שבאים רק להוכיח את ישראל לקיים את התורה באמת, כי עקר התקון על ידם, כי כל נבואתם נמשך מהבעל כח הנ"ל שעל ידו עקר התקון. וכן

בכל דור ודור כל הצדיקי אמת יש להם בחינת רוח נבואה גם עתה וכו', כמבאר שם היטב וכל שכן הנביאים כשראו שהלכו ישראל במדבר שלשה ימים בלא מים, שהוא מחמת שנתמעטו מימי הדעת, שהם בחינת כמים לים מכסים, שהוא בחינת התורה, שזה נמשך רק מהרחמנות דסטרטא אחרת הנ"ל על כן עמדו ותקנו שיהיו ישראל קורין גם בשני וחמישי, כדי שלא יעברו שלשה ימים בלא תורה.

ועל כן תקנו בשני וחמישי דיקא, כי בשני וחמישי אז הוא בחינת דינים, כמובן בפגנות שיום שני הוא בחינת גבורה, ויום חמישי הוא בחינת הוד, שהוא גם כן ענף הגבורה כידוע ועל כן בהם בתי דינין יושבין ועל כן צריכין אז ביותר להמשיך על עצמו כח התפלה בבחינת דין של הבעל כח כדי שלא תינק הסטרטא אחרת מהדינים וכו', כמו שמבאר שם.

ועל כן נוהגים להרבות בתחנונים ותפלות הרבה בשני וחמישי כדי להמשיך עלינו כח של הבעל כח הנ"ל שיכול בכוח הגדול להתפלל תפלה בבחינת דין וכו', כי אז צריכים תפלות ותחנונים הרבה מאד שלא תתגבר הסטרטא אחרת לינק מהתפלה על ידי הדינים, רק נזכה על ידי רבוי התפלות והתחנונות לעורר רחמינו עלינו שימשיך עלינו כח הבעל כח הנ"ל שידוע להתפלל תפלה בבחינת דין שעל ידו נתתקן כל התקונים הנ"ל עד שזוכין לבחינת רוח נבואה, שהוא קיום התורה, שעל ידי זה נתתקן הכל.

על כן עמדו הנביאים דיקא ותקנו לישראל שיהיו קורין בתורה בשני וחמישי דיקא שהם ימי דין וכו' כדי שכל ישראל ימשיכו עליהם על ידי קריאת התורה בצבור כח הבעל כח הנ"ל שמשם נמשך הרוח נבואה, שהוא בחינת התורה כדי לזכות גם בימי החל להמשיך קדשת שבת, לזכות לברך אמונת חדוש העולם עד שיהיה נמשך בחינת חדוש העולם, עד שיהיה נמשך בחינת הקול המזקה את הגן, שהוא בחינת קול הנגון שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול וכו' שעולה ע"ב וכו' שעל ידי זה יכולין להוכיח את ישראל ונתתקן הכל, כמו שמבאר שם.

ובשביל זה צריכין לקרות בתורה בנגון ובטעמים כדי להמשיך על עצמו קול הנגון הנ"ל שנמשך על ידי התורה כנ"ל שהוא גבוה מן הכל, כי יש בהתורה טנת"א [טעמים, נקודות, תגין, אותיות], והטעמים, שהם בחינת נגון, גבוהים מן הכל, כמובא, כי הטעמים, שהם בחינת נגון הנ"ל, הם בבחינת שם ע"ב, כמובא, שזהו בחינת השיר והנגון הנ"ל שעולה ע"ב כמנין חסד, כמו שמבאר שם:

בזה מגלה עוצם כח קריה"ת של ב' וה' שגם בימות החול יכולים להמשיך הטנת"א בחי' הנגון שמשקה הגן, שזאת המשכת אור השבת לימי החול, וזה כל כוחינו כנגד הרחמנות דסט"א הנ"ל ר"ל שהוא פגם ברית קודש, שבזה מאבד התפילה והרחמנות, כי מגלה שכמו שע"י הפגם מאבדים תפילה והרחמנות ועי"ז נוטים אחרי חכמות חיצוניות ומתבלבל הנפש לגמרי, ומזכיר תיקון הבעל כח, הרי קריאת התורה בשני וחמישי הוא ממש כח ראש השנה של רבינו שנמשך לנו לתוך ימות החול כדי להצילנו ממש.

ג) ובשביל זה קורין בשני וחמישי שלשה, בהן, לוי, ישראל, שהם בחינת חכמה, בינה, דעת, לתקן בחינת השלשה מחין הנ"ל שיהיו מחצות פרוסות וכו', שהם בחינת שלשה מיני רחמנות, בחינת שלש תפלות ביום, כמו שמבאר שם:

הרי שבקריאת התורה אנו ממשיכים כח החכמה עם המוח של השיר שמגלה חרו"ת שיש

בהם חידוש העולם, שני הבינה והתבוננות במציאות החידוש, הרעת הוא הכח לכא ליד
מעשה, לחיות באור האמונה בחידוש העולם.

ד) וזה בחינת קריאת התורה בשבת במנחה, כי אז במנחה הוא סמוך לאפוקי שבתא סמוך לימי
החל, על כן קורין אז בתורה להמשיך קדשת שבת שאז עקר קבלת התורה, עקר ברור אמונת
חידוש העולם וכו', להמשיך כל הקדשות האלו לימי החל שיהיה לנו כח גם בימי החל לברר
האמונה הקדושה, שעל ידי זה כל התקונים הנ"ל, כי במנחה בחל דינא תקיפה שלטא, אבל
בכח מנחה של שבת, שהוא עת רצון, על ידי זה זוכין שיתנהפף הדין לרחמים גדולים, והכל בכח
הבעל כח הנ"ל, שהוא בחינת שלשה צדיקים שנסתלקו אז בשבת במנחה שעל ידי זה זוכים
לתקן הכל כנ"ל, שזהו בחינת קריאת התורה כנ"ל ועל כן נוהגים כל הצדיקים והקראים לומר
תורה ומוסר בסעודה שלישית של שבת ביותר, כי אז נתעורר קול הנגון הנ"ל שעל ידי
זה דיקא יכולין להוכיח את ישראל בבחינת קולו של משה שנסתלק אז דיקא וכנ"ל:

מגלה ענין הקריאה של מנחה, שהוא המשכת שבת לימות החול [כמבואר בדברי האריז"ל
שורש הענין ממש] כי אז מתגלה כח ההמתקה והרצון לכל השבוע להמשיך אמונת החידוש
תכלית התיקון לתוך כל ימות החול, ולזה יש לשבת יחד בסעודה שלישית ולדבר בדברי תורה
שבהם המשכת קול המוכיח הראוי.

ה) וזה בחינת מה שאמרנו רבותינו זכרוננו לברכה לענין מנין גברי העולים לתורה בשני וחמישי
וכו' שלשה בראש חודש וכו' ארבעה, ביום טוב חמשה, ביום כפור ששה, בשבת שבעה והקשו
(בגמרא מגלה פרק הקורא דף כג) הני שלשה, חמשה, שבעה, כנגד מי? חד אמר, כנגד ברכת
כהנים, וחד אמר, כנגד שלשה שומרי הסף וחמשה רואי פני המלך, ושבעה רואי פני המלך
ואחר כך הקשו על ששה של יום כפור כנגד מי וכו'? והוא תמוה תכף בתחלת העיון מפני מה לא
הקשו על ד' של ראש חודש וחל המועד, וכן הקשו התוספות שם וישבו בדחק, שבראש חודש
הסברא נותנת להוסיף אחר, עין שם.

ואף אנו נאמר על פי הנ"ל, שבודאי על פי טעם הנ"ל על קריאת התורה בצבור אין צריכין
לשאל על מנין ארבע של ראש חודש וכו', כי עקר קריאת התורה הוא להמשיך עלינו קדשת
מתן תורה שצריכין להמשיך עלינו בכל דור בכל עת, והעקר בימים קדושים שעקרום הוא שבת
קדש שבו נתנה תורה וכן יום טוב וחל המועד שמקבלים כל קדשתם משבת שהוא תחלה
למקראי קדש וכו' וכן ראש חודש, שהוא גם כל בחינת קדשת יום טוב, בבחינת (תהלים קד)
עשה ירח למועדים כי מראש חודש מונין המועדים ובהם עקר תקון קריאת התורה, כמו שאמרנו
רבותינו זכרונם לברכה שם, משה תקן להם לישראל שיהיו קורים בשבת ובמועדים וכו' ועקר
קדשת מתן תורה שאנו ממשיכין עלינו על ידי קריאת התורה הוא בשביל להמשיך עלינו ברור
המדרמה וכו', שעל ידי זה נתברר אמונת חידוש העולם שכל העולם תלוי ואינו מתקיים בכל דור
ובכל עת כי אם על ידי אמונת חידוש העולם שישאל ממשיכין עליהם על ידי קריאת התורה
כנ"ל ועל ידי זה זוכין לחידוש העולם שלעתידי שאז יתער השיר חודש, שהוא שיר פשוט, כפול,
משלש, מרבע וכו' ועל כן צריכין לקרות בתורה בטעמים ובנגון וכנ"ל.

ועל כן לא הקשו רבותינו זכרונם לברכה על מנין ארבעה גברי של ראש חודש וכו', כי בודאי
עקר הקריאה של כל הימים הקדושים ראוי להיות מנין ארבעה, כי עקר הקריאה בשביל לעורר
השיר חודש הנ"ל, שהוא בבחינת ארבעה, כי הוא שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע שנמשך

מארבע אותיות השם, שעקר שלמות השיר הוא כשהוא מרבע ועל כן בודאי היה ראוי לקרות תמיד בכל הימים הקדושים מנין ארבעה, כי עקר הקריאה בשביל רבוע הנ"ל ועל כן לא הקשו כלל על מנין ארבעה של ראש חודש וכו', כי עקר הקריאה צריכה להיות מנין ארבעה.

ועל כן באמת בראש חודש, שהוא תקון המועדות אז מזכירין בתפלת מוסף ומתפללין לזכות לשירי דוד, כמו שאומרים, "ובשירי דוד עבדך וכו'" כי עקר השיר הנ"ל נזכה על ידי בחינת דוד מלך ישראל שהוא בחינת משיח, שהוא בחינת השיר הנ"ל, כי עסק כל ימיו בזמירות שירות ותשבחות וכו', כי הוא נעים זמירות ישראל, שהוא בבחינת שלמות המרכבה ששלמותה על ידי רבוע דייקא, דהינו ארבעה רגלי הכסא וכו', כי דוד ברגל רביעי, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכל עקר קדשת ראש חודש שהוא בשביל המועדים, הוא בבחינת דוד, כמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה, ועל כן אומרים בשעת קדוש לבנה, "דוד מלך ישראל חי וקיים" כי בימי דוד ושלמה קיימא סיהרא באשלמותא, כי עקר השיר הנ"ל, שהוא בחינת אמונת חודש העולם של תחלת הבריאה, שעל ידי זה נזכה לחודש העולם שלעתידי, עקר נזכה על ידי דוד, שהוא משיח, שיהא תקון העולם בימיו, והוא עתיד לבא ולתקן העולם עד שיזכה לשיר הזה בשלמות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, לי נאה לברך וכו', שזה יהיה כל הקבול שכתב של הצדיקים והשרים וכו' ודוד הוא בבחינת ראש חודש שהוא תקון המועדות כנ"ל שאז הוא בחינת, חרותי דסיהרא, שאז בעת חרותי דסיהרא כל נושאי הכסא מתקנים שיר חודש כשמביאים הארון לבית שמש, שהוא שיר ששרו פרות הבשן אז בשנשאו הארון לבית שמש הוא מזמור שירו לה' שיר חודש כי נפלאות עשה וכו' (שכל זה מבאר פרמזים נפלאים בסוף המעשה של שני הבנים שנחלפו, עין שם היטב והכן) וזה השיר הוא בעצמו השיר הקדוש והנורא הנ"ל, שהוא שיר פשוט, כפול ומשולש ומרבע שבשביל זה קורין בתורה כנ"ל, וכמו שמבאר שם בסוף התורה "תקעו תוכחה", ששיר הנ"ל הוא בחינת שירו לה' שיר חודש כי נפלאות עשה וכו', עין שם כי ראש חודש, שהוא חרותי דסיהרא, הוא בחינת חודש העולם, כמו שאומרים (בברכת קדוש הלבנה), וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן, שהם עתידים להתחדש כמותה וכו', ועל כן מצות קדוש הלבנה יקר מאד מאד, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אלמלא לא זכו ישראל להקביל פני אביהם שבשמים אלא פעם אחת בחודש, דים וכו':

מזה אנו רואים איך מזהרנ"ת בונה על מה שהניח הנחה ותופס ההנחה לוודאות ובנה על זה עוד, כאשר בזה מגלה שמה שיש ר' קרואים זאת העיקר מה שהיה צריך להיות תמיד, כי זה עיקר המגלה כל מה שמבאר בזה, שלימות השיר בד' רכיו, וזה ממש המכוון בקריאת התורה וכו'.

יש לחזור להדגיש עוצם הרגשת מזהרנ"ת בענין השיר שיתער לעתיד ומה שמבאר בזה שהוא תיקון המלכות רגל רביעי דייקא, וכדי להבין זאת כראוי מוכרח הבנת ענין השיר בכלליות כמו שנתבאר כ"פ שהוא עליית הקדושה דרגא אחר דרגא, והמשכת השפע מלמעלה דרגא אחר דרגא, שנבנה המלכות ע"י בחי' שיר מרובע נהי"ם, ונבנה שיר משולש וכפול חג"ת וחב"ד, ונמשך אור הכתר כמבואר בזהר כ"פ, וע"פ מה שהענין מובן בכ"מ.

ו) ועל כן עקר קדוש הלבנה הוא כשאין עננים מכסין אותה מלראותה, כי עקר תקון השיר הנ"ל הוא על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל פה הנ"ל שעל ידי זה העננים פלים, בבחינת (ישעיה' י) מחיתי כעב פשעיה וכו', כמו שמבאר שם, עין שם ובשביל זה הרבה מדקדקים יותר מדאי

שלא לקדשה עד שיעברו העננים לגמרי, אבל הם טועים בזה, כאשר שמענו מפמה צדיקים ומאדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה, ובפרט בעת שהזמן רחוק שסמוך לסוף חצי החדש, בפרט בחרף שבודאי הוא שטות גדול לדחות מצוה נוראה כזאת בשביל דקדוק קל שלא נזכר בגמרא כלל, כי לא אמרו רק, הרואה לבנה בחדושה מברך וכו', שמוכן שתכף כשרואין אותה צריכין לברך, רק שבפוסקים מבאר שכשהיא מכסה בעננים לא יברכו, והוא דבר אמת ומוכן בודאי, אבל תכף כשרואין אותה אפלו כשהעננים סביבה והיא נראית מתוך ענן קלוש, בודאי מחיבים לקדשה וכמבאר בפרוש שם (בסימן תכו). אם יש עליה ענן קלוש וכו' ואיך נוכל להחמיר, בפרט כשהזמן רחוק, לדחות מצוה כזאת בשביל דקדוק קל.

ובאמת זה הפעול נמשך מחמת גדל חביבת המצוה שיקרה מאד אצל ישראל וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה והיא מרמזת על חדוש העולם שישיראל עתידין להתחדש כמותה, על כן הכל חפצים שתהא זכה לגמרי, אבל לא פונו יפה בזה, כי הם שונחים שאנו עתה בזה העולם השפל והחשך, בפרט עתה בדורות הללו באחרית הימים האלה שהגלות, בפרט גלות הנפש מתגבר ומתפשט מאד מאד בכלל ובפרט על כל אחד ואחד על כן עתה כל המאורות אינם מאירין פראוי, כי מיום שחרב בית המקדש חשכו המאורות, כי אז נאמר (שם יג), "חשך השמש בצאתו וירח לא יגיה אורו" ואנו מחיין עצמנו במעט רמזעט אור המאיר עלינו מתוך עמק החשך אפלה הזאת, ועל כן בכל המצוות ובכל הקדשות אם נרצה חס ושלום להמתין עד שנוכל לקום המצוה בהירות ובזכות ובצחות גדול פראוי, בבר בטלה כל התורה והמצוות חס ושלום חס ושלום, כי בודאי אין בידינו לקים שום מצוה בשלמות עתה בכל הדקדוקים והפרטים, ובפרט בזכות וצחות המחשבה, שהוא העקר, אבל אף על פי כן אנו צריכין לקים כל המצוות כפי מה שנוכל, ורק בזה אנו מחיין עצמנו ומשיבין נפשנו בגלות המור הזה, בפרט כפי מה שיודע כל אחד מרירת נפשו ונגעי לבבו וכו', על כן בודאי חלילה לנו למנע ממצוות ברפת הלכנה בשביל דקדוקים הנ"ל, רק לקים כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בגמרא ופוסקים שמבאר שחיבים לקדשה אפלו כשרואין אותה מתוך ענן קלוש וכנ"ל.

פנימיות השיר מרובע, לא להמתין לשלימות המוחין, אלא להתחיל בפשטות

ועין היטב בדברי אדוננו, מורנו ורבנו זכרוננו לברכה בכמה מקומות ובמה שעזרנו השם יתברך לבאר ולחדש בהם, מבאר ומוכן היטב שעתה כל קיומנו וחייתנו הוא רק על ידי הנקודות טובות שאנו חוטפין מתוך הענן והחשך וכו', והבן היטב האמת לאמתו כי יש בזה הרבה לדבר הנוגע לכלל קדשת איש הישראלי, ובפרט להקטנים במעלה, להחלושי כח שבישראל, ובפרט כמו שיודע כל אחד בנפשו אם ירצו עוד לדקדק ולהחמיר בחמרות יתרות, יכולים להכפיל ולפיל על ידי זה יותר חס ושלום חס ושלום, וכמבאר בדברינו הרבה בזה:

בפשטות מתחיל מזהרנ"ת לעורר שמה שאין מקדשים לבנה כאשר מכוסה בעננים זאת כי עיקר אור תיקון בחי' מלכות הוא בחי' העננים שמסתלקים בזכות הבעל כח הגדול, ומתעלין הניצוצות ונעשה רעמים ורוח נבואה שהוא התגלות אמונת חידוש העולם, ואח"כ מתוך מה שהתחיל בזה, עובר לענין אחר לגלות רצון רבינו שלא להחמיר בענין זה יותר ממה שנפסק הלכה.

והנה באמת אין המכוון רק לענין קידוש לבנה בעת העננים, לא בזה דייקא מראה מהו תיקון

הירח, ולמה מוזכר בחי' שיר מרובע לפני שיש שיר משולש, למה יש לחכות, הרי הענין הוא מחמת שאנו בגלות ומלכות בקטנות, ואי אפשר לומר שנקיים הכל במוחין זכים תמיד כי עובר על האדם מה שאינו מניחו למצוא אור של מוחין. ולזאת עיקר התיקון הוא בבחי' שיר מרובע, היינו שיתחיל מאמונה פשוטה ויקדש עצמו במותר לו עד שיכלל בבחי' נצח והוד, הנצחון והחן והדר וקדושה, ואז מתעלה המלכות בחי' רביעי, אז שייך לעלות לענין של הרגשה בחי' שיר משולש, ולאור המוח כו' בחי' שיר כפול וכו', הרי שענין זה שמבאר הוא בעצמו ביאור מציאות השיר מרובע שעל ידו תיקון המלכות כי זה העיקר [מזה מובן שפנימיות ענינו הוא תיקון המלכות הראשון בבחי' נסירה, ששם מאיר ענין השם באחור בגי' ע"ב כידוע, ומזה מובן הענין, כי מוזכר בתיקון המלכות רגל רביעי ענינו]

ז) ונחזור לענינו, שבשביל זה לא הקשו רבותינו זכרונם לברכה על מספר ארבעה קרואים שבראש חודש וחל המועד, כי, אדרבא, עקר תיקון הקריאה הוא רק בחינת ארבע, שהוא בחינת שיר הנ"ל פנ"ל, ועל כן הקשו רק על שאר המספרים כנגד מי הם, והשיבו, שגיוס טוב הוא כנגד חמשה רואי פני המלך ובשבת כנגד שבעה רואי פני המלך כי עקר השיר הנ"ל שזכה המלך האמתי של ישראל, שהוא מלך המשיח שיבוא במהרה בימינו, שהוא בחינת יוד המלך, וכל הסמוכים אליו ביותר, שהם רואי פני המלך, הם יזכו ביותר לנפלאות נעימות השיר הזה ומהם יקבלו כל ישראל כל אחד כפי קרובו לרואי פני המלך ועל כן תקנו קריאת התורה, שהוא בשביל השירה פנ"ל כנגד רואי פני המלך, שהם חמשה ושבעה וכנ"ל:

הרי שעיקר המשכת הכח של קריאת התורה נצרך לבחי' ד', ומובן שזה יסוד מצות הקרואים, וזהו יסוד המו"מ שבגמרא, ועפ"ז מובן למה אמרו שבשבת זה כנגד ז' רואי פני המלך, כי העיקר הוא לקרות אור פני מלך חיים בשבת, ויש ראיית פני מלך בבחי' השייך ליו"ט, בחי' המידות.

ח) ועל כן אמרו ששלשה שבחל הם כנגד שלשה שומרי הסף, כי בחל בודאי רחוקים משיר הזה שהוא מתעורר רק בשבת ויום טוב וראש חודש הוא גם כן יום טוב, שהם בבחינת יום שפלו שבת, יום שפלו טוב שפלו ענג שביתתו וטובו יהיה השיר הזה, אבל בחל רחוקים מזה, רק צריכים להתיגע בחל להמשיך קדשת שבת כדי לזכות על ידי זה לקדשת שבת ויום טוב בבחינת מי שטרם בערב שבת וכו' ואז כל עקר תיקון הקריאה הוא בכח הבעל כח גדול הנ"ל שיכול לתקן השלש מוחין על ידי תפלתו בבחינת דין וכו' על כן עקר הקריאה אז, הוא רק בבחינת שמירת השלשה מוחין הנ"ל שזוכה בכח התורה שיהיו שלשה מחצות פרוסות כנגד התאונה הנ"ל וכנ"ל, על כן תקנו בהם שלשה קרואים כנגד שלשה שומרי הסף, שהם שומרי הסף והפתח של המלך שלא יפגס בהם זר, הינו בחינת שמירת השלשה מוחין שיהיו מחצות פרוסות בפני הרהורי התאונה הנ"ל, שלא יפגס זר בבית ה', שהם המוחין, שהם בחינת קדשת הבית המקדש, בבחינת (ברכות לג) כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו:

ט) וזה בחינת ברפת התורה שתקנו לקרא בצבור, ברכה לפניך ולאחריה אפלו אם כבר ברך ברפת התורה בבקר, כי עקר קריאת התורה בצבור הוא להמשיך קדשת מתן תורה שאז נמשך רוח נבואה על כל ישראל על ידי משה רבנו וכו'. שעל ידי זה מתברר המדמה, שעל ידי זה זוכין לאמונה שלמה וברורה שהעקר הוא אמונת חידוש העולם וכו' פנ"ל וכן הוא בכל דור וכו', כמו שכתבאר שם.

ומבאר שם שבנגד זה יש בחינת נביאי שקר שהם בחינת זממת הנחש, בחינת מנחשים ומעוננים וכו' שעל ידם מתבלבל המדמה יותר ובאים לכפירות חס ושלום, על פן צריכין לברך תחלה וסוף בשקורין בתורה, שמברכין, אשר בחר בנו מכל העמים וכו', הינו שמודיעין ומפרסמין שהתורה הקדושה שלנו לא נמשכה חס ושלום, משכל אנושי, אפלו משכל אנושי של גדולי גדולי המחקרים והפילוסופים, או של המנחשים והמעוננים וכו', רק שתורתנו היא תורת אמת שנמשכה רק מרוח הקדש ונבואה ברורה של משה רבנו עליו השלום, שעל ידי זה בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, הינו שמודיעים שבנו בחר מכל העמים שמקבלים נימוסיהם ותורתיהם מהחכמים והמנחשים הנ"ל, אבל כל תורתנו הקדושה נתן לנו רק על ידי שבחר בנו מכל העמים, כי אנו מבחרים ומבדלים מהם ומדעויותיהם, כי כל תורתנו היא תורת משה אמת שנתנה רק על ידי רוח נבואה אמתית שמבשר המדמה וכו' וזהו שמברכין לאחריה, אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו, שעקר תורתנו הקדושה, תורת אמת, שנתן לנו, הוא לזכות לחיי עולם, שהוא קבול השכר של לעתיד שעקרו הוא השיר הקדוש הנ"ל, שהוא שיר פשוט, כפול, משלש ומרבע שנוצה בעת חדוש העולם של לעתיד על ידי שזכינו להאמין בחדוש העולם של תחלת הבריאה שכל זה אי אפשר לזכות כי אם על ידי תורת אמת שקבלנו, שהוא בחינת רוח נבואה אמתית וכו' כנ"ל:

מבאר שברכת התורה הוא החיות של האמונה הברורה, כי מוכרח אמונה ברורה זוכה שהשי"ת ממש נמצא ומחדש הכל תמיד, אמונה שמביא לקרבת להשי"ת וכו', וזהו האור הגדול של קריאת התורה כנ"ל.

והרי שפירוש הברכה של ברכת התורה הוא בעיקר לזכור שהשם לבד נמצא, ולא גילה האמת לשום גוי, אבל לנו גילה האמת שהוא מציאות העבודה לפני השם, כי רוצה בנו ומנהיג הכל ברצון, ואין שום טבע או נחושים רק תפילה וכו'.

י ועל פן באמת אמרו רבותינו זכרונם לברכה שבשעת קריאת התורה צריכין לעמוד באימה ויראה ורתת וזיע באלו נתנה עכשיו ממש, כמבאר בכל הספרים הקדושים כי עקר קריאת התורה בצבור הוא להמשיך בחינת נתינת התורה ממש וכו"ל:

הרי שיש לכוון לב בקריאת התורה שמקבל אור האמונה מחדש ממש, ולעמוד ביראה, גם אם מותר לשבת בפועל, יש להעמיד את הלב ביראה גדולה.

יא וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בבא קמא פב) שקריאת התורה בשני וחמישי תקנו מחמת שהלכו שלשה ימים וכו' כדי שלא יעברו שלשה ימים בלא תורה שלשה ימים ויקא, כי העקר הוא לתקן השלשה מחין שיהיו שלש מחצות פרוסות בפני זאת התאוה של משגל וכו', כמובן שם בהתורה הנ"ל והעקר הוא על ידי הדעת, שהוא המח השלישי מהשלשה מחין חכמה בינה דעת שצריכין לזהר ביותר לבלי לפגם בו כלל כי כל הפגמים הם על ידי פגם הדעת בבחינת פגם עץ הדעת טוב ורע שפגם אדם הראשון, שעקר הפגם היה בהדעת כמובא, ומשם הינו מהדעת, הוא עקר התקון, כי עקר תקון המחשבה הוא על ידי הדעת שיודע בברור האמת שאין צריכין להרהר חס ושלום, ולחשוב מחשבות חוץ ועל פן אין צריך להתחיל לכנס בטוען ונטען כלל וכו' (וכמובא בספר הא"ב, אל תכנס עם פתויד בטוען ונטען וכו') וכמו שכתוב במקום אחר בספריו הקדושים, שהעקר לבלי להתחיל לחשוב כלל וכלל, כי אף על פי שבאמת בודאי החכמה והתבונה מחיבין לנטל התאוה וכו', אבל מרובי פגם המחין, על פן אי אפשר עם חכמה

ותבונה לבטלם בי אם על ידי הדעת שיודע סוף הדבר אחר כל החקירות והתבונות שפך הוא האמת, ועל כן אין צריכין עוד לחשוב בזה כלל וכנ"ל.

וגם בעקר האמונה הקדושה העקר הוא הדעת שיודע האמת בלבבו כי ה' הוא האלקים וכו' בלי שום חקירות כלל רק כפי מה שקבלנו מאבותינו הקדושים שבררו לנו האמונה הקדושה שעקרה היא אמונת הדין העולם על ידי התורה הקדושה, שהוא רוח נבואה וכו', כמו שמבאר שם ועל ידי זה אנו יודעים בידיעה ברורה כי ה' הוא האלקים, וכמו שמבאר במקום אחר, שעקר הידיעה הברורה האמתית הוא על ידי אמונה, וכמו שפיתב (הושע ב), "וארשתיך לי באמונה וידעת את ה'" ועל זה נאמר (דברים ה), "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים" וכתוב (דברים הימים א ח), "דע את אלקי אביך", שפרשו הוא הידיעה הברורה, שהיא על ידי אמונה שקבלנו מאבותינו, כמובא בספרי קדש, בפרט בדברינו, עין שם. וזה שאמר להם משה רבנו (דברים ו), "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים" לדעת דיקא, כי זה הפסוק נאמר שם אחר שהאריך להזכיר את כל המופתים נוראים והתגלות אלקות שהכניס בהם ביציאת מצרים וכו' ובמתן תורה וכו' ואמר להם, שעמה, אחר כל מה שראיתם ראוי לכם לדעת בידיעה ברורה בלי שום חקירה עוד כלל כי ה' הוא האלקים וכנ"ל כי מח השלישי, שהוא הדעת, עולה למעלה למעלה מאד ויורד עד למטה מטה מאד, כמובן למשכיל בספרי קבלה הקדושה, כי הדעת בבחינת פתר, כמובא:

עיקר המחיצה הפרוסה נגד התאוות הוא המח הדעת שמסכם את כל הידיעות למעשה

כאשר מבאר ענין קריאת התורה בב' וה' שזה כדי שלא נדיח ג' ימים בלי תורה, שזאת להמשיך אור האמונה בכל ג' ימים מחדש, כי העיקר הוא לבנות מחיצות פרוסות חזקות נגד התאוות וזה ע"י הדעת שמכניס מה שהתחכם בתוך לב המתבונן ואח"כ עוזב כל ההקדמות ונמצא בו דבר ברור שאין שום צורך לחשוב ולעיין רק ברור ברעת שמאיר, שיש כמה וכמה דברים ברורים וסיבות וטעמים שיש להזהר מהתאוות כי הם מזיקים מאד, וע"י הזהירות מהם מרוויחים מאד מאד, בזה הרי מראה נוראת כח בניין הדעת רייקא שהוא המוח השלישי שזה עיקר כוחינו לבנות האמונה ע"י דעת רייקא- היינו לא רק הדעת שהתחכם או הדעת שחושב ומתבונן ויודע הרבה- לא זה - רק בחי' מוח שמסכם ויודע הרבה ידיעות כידעה אחת והכל ברור, שזה בחי' יום השלישי שכבר עיבד את כל הנתונים בא' וב' ובא לג' אור הדעת, וזה סדר חיינו בכל שבוע להמשיך הדעת משבת ולהכין לב לשבת. וביום הג' הוא יום ב' בחי' דעת, וכך יש יום ג' וד' ויום ה' הוא השלישי ויש לחדש כח הדעת.

יב) נמצא, שעקר הוא שמירת הדעת שיודע אמתת סוף הדבר שעל ידי זה יכולין להציל את עצמו מפל תקף מצולות ים השוטפים על האדם חס ושלום, שהעקר להציל את עצמו הוא על ידי פנימיות הדעת שיודע האמת כי ה' הוא האלקים ואסר לנו בתורתו להרהר וכו' ועל ידי זה יודע לבלי להתחיל לחשוב כלל וכו', ומה שנעשה עמו ממילא שרודפין אחריו המחשבות רעות בעצמן, אל יסתכל על זה כלל ויעשה עצמו באינו יודע ואל יסתכל לאחוריו כלל, וכמובא מזה הרבה בדברי הקדושים ואי אפשר לבאר כל זה, רק שצריך להבין בעצמו איך לברוח על ידי הדעת מכל המחשבות רעות והכל בכח הצדיק האמת הבעל כח הנ"ל ועל פי דרכי עצותיו והתחזקותו שמשביב כל נפש בשבעה משיבי טעם מאין סוף עד אין תכלית.

חוזר להודיע לנו כוחינו הגדול, איך בנקל בכח הדעת יכולים למצוא עצה לצאת מכל מה שתופס את המוח, לברוח מזה ולהשיב נפש באור רבינו.

להתדבק בה' באור הדעת המסוכם בלבו

יג) ועקר שמירת הדעת הוא על ידי התורה הקדושה שנתנה על ידי משה רבנו, שהוא בחינת דעת כמוכא, כי הוא הודיע לנו תכלית סוף הדעת האמתי שהוא לקיים התורה והמצוות ולבלות ימינו על זה, שעל ידי זה נצולין מכל רע וזוכין למה שאזכין עין לא ראתה וכו' ועל פן תקנו קריאת התורה בצבור בשני וחמישי שלא יעברו שלשה ימים בלא תורה כדי שיהיו נשמרין השלשה מחייו, שהעקר הוא מוח השלישי, שהוא הדעת וכנ"ל:

מודיע נקודה שמגלה עוצם כח פשטות התורה שמציאות קיום המצוה הוא בבחי' דעת כי הוא סיכום הכל - מובן שכך יש לשמוח בכל מצוה שהוא אחיזה באור הדעת - אבל גם כך יש להתדבק בהש"ת בפנימיות המצוה בדעת, היינו שלא יצטרך לזכור ממש כל מה שלמד בפנימיות המצוה בספה"ק ובדברי רבינו, רק יכין לב שהכל יהיה מסודר בקיצור בליבו.

יד) וכבר מבאר, שעקר קריאת התורה בצבור בנגון ובטעמים, הוא לעורר ולהמשיך בחינת נתינת התורה, כי צריך בשעת קריאת התורה לעמוד באימה וביראה וכו' כאלו היום נתנה בסיני וכנזכר לעיל (באות י"ד וכו') ועקר הדבר כדי שנתעורר בכל יום ובכל עת ועת שיהיו דברי תורה חדשים אצלנו בכל יום כאלו היום נתנו, שבשביל זה נתנה התורה מתחלה בסיני, כמו שפרש רש"י על פסוק (שמות יט), "ביום הזה באו מדבר סיני" שנאמר "הזה" וכו', שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאלו "היום" נתנו וכן מבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה במקומות הרבה מאד, כמו שפרש רש"י על פסוק, "אשר אנכי מצוה היום" בכל יום יהיו בעיניך פחדים וכן הרבה כי אורייתא שמא דקדשא בריה דהוא, כי עקר כלל העבודה הוא לשמו יתברך, להגדיל ולקדש שמו יתברך בבחינת (מלאכי א) בכל מקום מקטר ומגש לשמי וכו' וכמו שפתיב (שמות ט), "ולמען ספר שמי בכל הארץ" וכן בפסוקים הרבה וכמוכא הרבה מזה בדברי רש"י ובשביל זה נתנה תורה, שהיא שמא דקדשא בריה דהוא, כדי שעל ידי התורה והמצוות נזכה להכיר שמו יתברך ולגדל ולקדש שמו ברבים, כמו שפתיב (דברים כח), "לעשות את כל דברי התורה הזאת וכו' ליראה את השם הנכבד והנורא הזה וכו'". ועל פן בתחלת שליחות משה להוציא את ישראל ממצרים כדי שיקבלו את התורה שאל משה תקף (שמות ג), "ואמרו לי מה שמו מה אמר אליהם" והודיעו השם יתברך שמוותיו הקדושים, כמו שפתיב שם, "זה שמי לעלם וכו'":

כלל הנאמר שמכיוון שעיקר הבריאה היה לגלות כבוד השם הם בדרך שיביא יראה לפני השם, ולהכיר את השם לגדל ולקדש ולמצוא בחי' צמצום השם שע"ז מקורב יותר להש"ת תמיד - הרי זה שייך כאשר יקבל תמיד מחדש אור השם שהוא כולל כל הנ"ל - ובקריאת התורה אנו מקבלים מחדש בכל פעם כבוד התגלות שם השם, כי אורייתא הוא שם השם, וקוראים בניגון וטעמים שזה התגלות החיות של שם השם כמבואר בזה, שלזה קוראים כי התורה בכתיבתו עוד צריכין להשלים בנקודות וטעמים ותגין, ובקריאה מתגלה טנת"א, שם השם שרואים.

כלליות עבודת האדם לראשונה בהכרה חדשה בגדולת שמו ית'

טו) וזהו (חמ"ה ט) "ותרא את עני אבותינו במצרים ואת זעקתם שמעת על ים סוף ותתן אותות

ומופתים בפרעה וכו' כי ידעת כי הזירו עליהם ותעש לה שם כהיום הזה", שהשם יתברך, כבכול, עשה לעצמו שם על ידי האותות והמופתים הנוראים שעשה ביציאת מצרים ומתן תורה שעל ידי זה נתגלה שמו יתברך בעולם מודר לדור עד היום הזה וזהו, "ותעש לה שם כהיום הזה", 'כהיום הזה' דיקא, כי צריך כל אדם להמשיך הגדלת שמו יתברך בכל יום ויום מחדש, שזה עקר קבלת התורה שצריך לקבל על עצמו בכל יום מחדש כפי"ל וזהו "ותעש לה שם כהיום הזה", 'כהיום הזה' דיקא, שעשית שמו יתברך צריך להיות בכל יום מחדש, שזה בחינת 'כהיום הזה' שנאמר על כל יום ויום של כל אדם שעומד בו בכל דור ודור:

חוזר להדיגש מה שקיבל מרבינו מהו יסוד העבודה - זאת שבכל יום מחדש יקבל הארת הדעת של הגדלת שם השם - וזה הרי נמצא בעת התפילה, בלימוד ספרי רבינו וזהו וכו' ובהתבודדות - והתבוננות בגדולת השם, ועי"ז הרי גם בכל עת בפרט בכל לימוד חרש בעוד ועוד נקודה כי זה עיקר העבודה - הרי שהכל כלול בענין קריה"ת.

טז) וכל זה זוכין רק על ידי הצדיק הגדול הבעל כח שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין, שעל ידי זה נעשה כל התקונים הנאמרים שם עד שזוכין לבחינת רוח נבואה, שהוא בחינת מתן תורה, שעל ידי זה נתגלה אמונת הדין העולם וכו', שעל ידי זה זוכין לחדוש העולם שלעתידי וכו', שעל ידי זה זוכין לנגן הנ"ל, שעל ידי זה יכולין להזכיר את כל אחד בבחינת התוכחה של משה, שעל ידי זה הפך עונות לזכיות והוסיף בהם ריח טוב בבחינת נרדי נתן ריחו וכו', שבשביב זה צריך לחפש הרבה ולבקש מהשם יתברך הרבה שיזכה למצא את הצדיק הבעל כח הזה וכו', כמו שמבאר שם, ואזי כל אחד כפי מה שזוכה לקבל כח וקדושה מהצדיק הזה, כמו כן ממשיך על עצמו קדושת אמונת הדין העולם וכו', שעל ידי זה זוכה שתהיה התורה והעבודה אצלו בכל יום מחדש (כמבאר מזה במקום אחר)

וזוהו, "ואת זעקתם שמעת על ים סוף ותתן אותות ומופתים בפרעה וכו'". כי כל קריעת ים סוף והאותות והמופתים שנתן בפרעה וכו' הכל היה על ידי המטה עז, שהוא בחינת התפלה בבחינת דין, של הבעל כח הנ"ל, כמו שמבאר שם על פסוק, "ויפלל", שהוא ראשי תבות, 'השלף לפני פרעה' לה' לתנין וכו'. ועל ידי זה זכו לקבלת התורה, על ידי כל התקונים הנ"ל, שעל ידי זה זוכין לבחינת חידוש העולם וכו', שעל ידי זה זוכין שיהיו דברי תורה אצלו בכל יום כחדשים וכנ"ל וזהו שנסמך לזה, "ותעש לה שם כהיום הזה", כי על ידי זה אנו זוכין להגדיל שמו יתברך בכל יום מחדש, שזהו בחינת כהיום הזה, שהוא כל יום ויום שהאדם עומד בו כל מי חייו וכנ"ל, שכל זה זוכין על ידי התפלה בבחינת דין של הבעל כח, שעל ידי זה עשה כל האותות והמופתים וכו' ועל כן נסמכו זה לזה וכנ"ל:

וכל הכח ששייך לחיות בהתחדשות זה, עומד על קבלת כח רוח הנבואה בירור המדומה שנעשה ע"י הצדיק הגדול, ע"י רבינו, שאצלו נמשך כוחות כאלו גם עלינו בבחי' ענין הבעל כח וכו' שנמתקשר בענין ראש השנה בקיבוץ.

התחדשות העבודה להיות בכל יום חדש לגמרי

יז) הכלל, שכל מי שרוצה לחוס על עצמו ולחשוב על תכליתו הנצחי, כל תקנתו שאיך שהוא איך שהוא יהיה בעיני עצמו בכל יום ויום כבירה חרשה ממש וכמו שמבאר בשלחן ערוך ובפוסקים לענין כל ברכות השחר שמברכין בכל יום, שכלם הם בשביל שנעשה כבירה חרשה,

כמו שמוכרין, המחזיר נשמות לפגרים מתים וכו' וכן שלא עשני גוי וכו' וכן, הנותן ליעף כח, שנאמר על התחדשות הנשמה, שהוא השכל וכו' ועל כן איך שהוא צריך שתהיה העבודה שעוסק בכל יום חרשה אצלו לגמרי, כי כל אחד מיישראל איך שהוא כל זמן ששם ישראל נקרא עליי, הוא עושה כמה מצות בכל יום, כי מניח ציצית ותפלין ואומר ברכת השחר וקריאת שמע ותפלה, והרבה אומרים תהלים ולומדים תורה מעט או הרבה, אך העקר שיראה לישוב דעתו בכל יום שזה היום שעומד בו עדין לא היה בעולם, וכן לא יהיה עוד יום הזה בעולם. והעבודה להשם יתברך שצריכין בזה היום היא חרשה לגמרי, ורק האדם שעומד באותו היום באותו הדור צריך לעסק בזה (וכמו שאומרים ב"שערי ציון" השיך ליום ו), כי עליך נפל חובת היום.

ואפלו אם יודע בעצמו שמעשיו מקלקלין הרבה וכו', וכבר נכשל במעשיו פעמים אין מספר, אף על פי כן זה היום הוא חרש לגמרי ויכול גם ממקומו שהוא שם להגדיל ולקדש שמו יתברך, כי בכל מקום מקטר ומגש לשמי (מלאכי א), בכל מקום דיקא, אפלו במקומות הטמאים לגמרי של העובדי עבודה זרה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מנחות קי) על פסוק זה, מכל שכן איש הישראלי, אפלו הגרוע שבגרועים, מאחר שעתה בונתו לשמים ורוצה עתה להניח טלית ותפלין ולהתפלל וכו' שבודאי הוא מגדל ומקדש שמו יתברך מחדש כפי אותו היום, שזאת העבודה אינו יכול להשלים שום מלאך ושרף וכו' ואפלו נשמות קדושות של ישראל שבגן עדן העליון אינם יכולים להשלים העבודה הזאת, כי לא המתים יהללו יה וכו', "כי במתים חפשי" כתיב, וכמו שאמר חזקיהו (ישעיה לח), "חי חי הוא יודף כמוני היום אב לכנים יודיע אל אמתך", 'כמוני היום' דיקא, הינו כמו שאני היום באיזה מדרגה פחותה מאחר שאני חי, אני דיקא צריך להודות לה'.

אדרבא, כל מה שיודע בנפשו שהוא גרוע ומקלקל ביותר, על ידו דיקא יתגדל ויתקדש שמו הגדול ביותר בבחינת כד אתי יתרו וכו' כדין אסתלק ואתיקר שמו דקדשא בריה הוא עילא ונתא כמו שאמר ארוננו, מורנו ורבונו זכרוננו לברכה (בסימן יוד חלק א) שעקר גדלתו של השם יתברך כשהרחוקים מתקרבים וכו'. ומביא שם מאמר זה של הזהר הקדוש וכן במקומות הרבה. וזהו (נחמיה ט), "כי ידעת כי הזידו עליהם ותעש להם שם כהיום הזה", שדיקא על ידי מה שהזידו עליהם וכבשו אותם בגלות מר כזה בגוף ונפש וכו', על ידי זה דיקא 'ותעש להם שם כהיום הזה' כי כל מה שהבעל דבר מתגבר על האדם ביותר, כשהאדם חזק בדעתו מחזק עצמו בכחו של הבעל כח הנ"ל, אזי, אדרבא, נתהפך הכל לטובה בבחינת נרדי נתן ריחו הנ"ל, שעל ידי זה נתגדל ונתקדש שמו יתברך ביותר על ידו דיקא וכנ"ל:

הדיבורים האלו מחיים הנפש מאד, וזאת מה שמהרנ"ת ממשיך עלינו כח הבעל תפילה וכו', ועי"ז שיין שנקבל מה שיש להתחדש בכל יום ממש מחדש, לזכות להיות חזק ברענו שהכל יתהפך לטובה - וכח זה אנו מקבלים בקריאת התורה.

(יח) ובשביל זה תקנו לנו משה רבנו והנביאים לקרות בתורה בצבור כדי להזכיר אותנו בכל פעם מתן תורה, כדי שנוצרה לקבל עלינו קבלת התורה בכל יום מחדש כנ"ל ועל כן עקר קריאת התורה בשבת ויום טוב שבו נתנה תורה וכו' וכנ"ל, אבל אחר כך כשהלכו שלשה ימים וכו', תקנו לקרות בצבור גם בשני וחמישי, כי ראו שאין מספיק להזכיר בשבת לבר על כל ימות השבת, על כן תקנו לקרות גם בשני וחמישי, להזכיר בתוך כל שלשה ימים מתן תורה בסיני שנתנה לשלשה ימים, כי הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר (איוב לג), כי בהכרח שיעברו על

כָּל אָדָם עֲלִיּוֹת וְיִרְדוֹת הַרְבֵּה מְאֹד וְהַכֵּל בְּשִׁבִיל הַתְּחַדְּשׁוֹת הַנִּלְ, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא יוֹם וְלַיְלָה אֹרֶךְ וְחֹשֶׁךְ, וְהוּא יִתְבַּרֵךְ מֵאֲפִיל וּמֵאִיר בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת בְּכֻלָּל וּבִפְרָט בְּכֻלָּ אָדָם וּבְכֻלָּ זְמַן, וּכְמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (דְּבָרִים כט), "אַתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם וְכוּ", שֶׁנֶּאֱמַר אַחַר הַתּוֹכְחוֹת, בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא מֵאֲפִיל וּמֵאִיר, כִּד עֲתִיד לְהֵאֲפִיל וּלְהֵאִיר לָכֶם וְכֵן הַתּוֹכְחוֹת וְכוּ, הֵן הֵן הַמְצִיבִין אֶתְכֶם וְכוּ, כִּי לְעוֹלָם יָדוּ עַל הָעֲלִיּוֹנָה וְגוֹמֵר בְּרַחֲמָיו תְּמִיד כִּרְצוֹנוֹ וְעַל כֵּן יִחְיֶנוּ מִיּוֹמִים בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְקִימֵנוּ וְנַחֲיָה לְפָנָיו וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ בַּמִּדְרָשׁ רַבָּה (פָּרָק צא) עַל פְּסוּק (בְּרֵאשִׁית מב), "וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וְכוּ", שֶׁלְעוֹלָם אֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁהֶה הַצַּדִּיקִים בְּצָרָה שְׁלֹשָׁה יָמִים וְכוּ. וְכֵן לְדוֹר וּלְיוֹנָה וְכוּ, כִּי הוּא יִכְאִיב וְיִחַבֵּשׁ יְמָחֵץ וְיִדְוֶה תַרְפָּאנָה וְכַתִּיב (שְׁמוּאֵל א ב), "ה' מִמִּית וּמַחֲיָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֵף מְרוֹמֵם מוֹרִיד שְׂאוֹל וַיַּעַל" (וַעַן לְקַמֵּן בְּסוּף הַלְכָה זֹאת) וּבְשִׁבִיל כָּל זֶה קוֹרִין בְּתוֹרָה בְּצַבּוֹר בְּנִגּוֹן וּבְטַעֲמִים בְּכָל שְׁלֹשָׁה יָמִים, כִּדִּי לְהַזְכִּיר אוֹתָנוּ בְּתוֹךְ כָּל שְׁלֹשָׁה יָמִים יוֹם מֵתָן תּוֹרָה בְּסִינֵי לְשִׁלְשֵׁת יָמִים וְכוּ, כִּדִּי שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּר בְּכָל יוֹם יוֹם שֶׁתְּהִיָּה הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה אֲצִלְנוּ מִחֲדָשׁ, שֶׁזֶה הָעֵקֶר וְכַנ"ל:

חוזר על כל הנ"ל ומוסיף מה שחז"ל שמו לב למציאות שמוכרח לעבור מה שעובר ולזה תקנו קריאת התורה בחול - כי קשה למה קוראים בחול הרי גומרים כל התורה בשבתות - אלא בזה רואים שחז"ל ראו שיש ירירות ומוכרח קרה"ת גם בחול.